

Vedle toho dává zákon v § 54 právo voličům v obci oprávněným, aby proti volbě podali námítky. Při tom nevymezuje zákon nikterak, jak široké jest pole pro námítky, co může a smí býti předmětem námitek. Z toho dlužno souditi, že v námitkách může volič uplatňovati vše, čím po jeho soudu v provedených volbách porušeny byly předpisy zákona, tedy namítati i nevolitelnost osob zvolených. K rozhodování o námitkách voličem podaných příslušný jest politický úřad II. stolice (§ 54 in fine).

Stěžovatelé podali námítky proti volbám, jichž obsahem jest, že Martin Sedlák není volitelný, protože v obci nebydlel aspoň jeden rok, ode dne volby zpět počítajíc.

Žalovaný úřad také podání to za námítky pokládal a je výslovně jako námítky zamítl.

K tomu však podle předpisu § 54 l. c. nebyl povolán, nýbrž mohl pouze námítky předložiti k rozhodnutí výlučně příslušnému politickému úřadu II. stolice. Že tak neučinil, nýbrž sám rozhodl o námitkách, osobil si kompetenci, kterou mu zákon neposkytuje, a porušil svrchu uvedené ustanovení zákona.

Proto musilo býti naříkané rozhodnutí jako zákonu odporující zrušeno.

Při tomto stavu nebylo zapotřebí, aby se nejvyšší správní soud pouštěl do přezkoumání merita důvodů naříkaného rozhodnutí a námitek, které stížnost v tom směru přivádí.

Č. 276.

Z a b í r á n í b y t ů (Čechy): Předpis § 6, č. 6 nař. z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. platí také, byla-li z místnosti, sloužící bytovým účelům, po 28. říjnu 1918 bez povolení politického úřadu I. stolice (§ 2 min. nař. ze dne 28. března 1918 č. 114 ř. z. a místodrž. nař. ze dne 17. října 1918 č. 79 z. z. čes.) zřízena obchodní kancelář.

(Nález ze dne 20. prosince 1919 č. 6800.)

V ě c: Josef Katz na Smíchově proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabrání místnosti v domě čp. 1190 na Smíchově.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Společný bytový úřad v Praze rozhodl usnesením ze dne 29. září 1919 č. 31499/19, že na základě § 6 nařízení ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a nař. zabírá jednu místnost (pokoj) v domě čp. 1190 na Smíchově, poněvadž jest prokázáno, že pokoje toho se používá neoprávněně za kancelář.

Rozklad proti nálezu zabíracímu podaný, v němž stěžovatel uvedl, že zabrané místnosti používá za kancelář a skladiště cennějších zkáze podléhajících zásob pro svoji živnost a že jí nevyhnutelně potřebuje, poněvadž sklepní místnosti jsou velice vlhké, tak že jich nelze používati k uschování zkáze podléhajících předmětů výroby, odmítnut byl bytovým úřadem z důvodu, že jest prokázáno, že zabraná místnost byla dříve bytem a bez povolení politického úřadu po 28. říjnu 1918 proměněna byla v místnost obchodní.

O stížnosti vytykající nezákonnost obou uvedených rozhodnutí uvážil nejvyšší správní soud toto:

Nesporno jest, že zabraná místnost jest pokoj, který před tím, než jej stěžovatel najal, byl obýván, že stěžovatel as měsíc před vydáním nálezu zabíracího z pokojů toho zřídil sobě kancelář (manipulační místnost) pro účely své živnosti, že takto odňal místnost tu účelům bytovým a že k této změně neměl povolení úřadu politického.

Jest tudíž nesporný skutkový předpoklad, na němž spočívají naříkaná rozhodnutí. Stížnost namítá, že změna obytné místnosti v místnost kancelářskou není dle žádného ustanovení nařízení o zabírání bytů obcemi důvodem pro zabránění a že zejména nelze na tento případ vztahovati ustanovení § 6, čís. 2 a čís. 4 téhož nařízení, poněvadž stěžovatel najal zabranou místnost již před vydáním nařízení toho.

Námítka ta není důvodna.

Dle § 6, čís. 6 nařízení vlády ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. o zabírání bytů mohou pro účely bytové zabráně byti neoprávněně užívané místnosti, které byly upraveny z bytů po 1. srpnu 1914.

Dle § 2 nařízení ministra sociální péče ze dne 28. března 1918 č. 114 ř. z., kteráž nařízením místodržitele pro král. České v Praze ze dne 17. října 1918 č. 79 z. z. v souhlase se zemským výborem vydaným a dne 28. října 1918 vyhlášeným nabylo tímto dnem platnosti pro celý obvod král. Českého, smějí místnosti, které slouží účelům bytovým, jen ze závažných důvodů účelům těm odňaty býti. Dle § 4 téhož nařízení jest politický úřad I. instance povolán, by rozhodl o přípustnosti změny takové na návrh nájemce neb majitele domu.

Poněvadž stěžovatel dle nesporné podstaty skutkové zabranou místnost obytnou po 1. srpnu 1914 proměnil v místnost sloužící účelům jeho živnosti a tím ji odňal dosavadnímu účeli bydlení, a poněvadž změna tato po 28. říjnu 1918 provedená nebyla rozhodnutím politického úřadu I. instance povolena, užívá stěžovatel místnosti, o niž jde, neoprávněně, a jsou tudíž dány náležitosti pro zabránění v § 6, čís. 6 cit. nař. vl. stanovené, o kteréž ustanovení se také naříkané rozhodnutí dle svého znění jedine opírá.

Poněvadž tudíž jde o místnost teprve po 1. srpnu 1914 z bytu v místnost obchodní bez povolení příslušného úřadu proměněnou a neoprávněně užívanou, jest pro posouzení věci zcela nerozhodnou okolnost, že stěžovatel najal místnost tu před vydáním cit. nařízení o zabírání bytů.

Bylo proto stížnost jako v zákoně neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 277.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): I. Při vyměrování dávky z přírůstku hodnoty nelze bráti zřetele na pokles ceny peněz. — II. Právní zásady stejné jako při č. 171 odd. I., pak při č. 75, 115, 152, 155 a 193, konečně při č. 202 a 226.

(Nález ze dne 20. prosince 1919 č. 6801.)

Věc: František Hässler v Bečově proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.